

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **F. A.** narozen X
státní příslušník Moldavské republiky
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2025, čj. CPR-14148-3/ČJ-2025-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje,

Odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 4. 2025, čj. KRPS-100382-18/ČJ-2025-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na 1 rok. K vycestování byla žalobci dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Ze správního spisu vyplývá, že dne 10. 4. 2025 provedla hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu v ubytovně v obci X na ulici X. Při této kontrole předložil žalobce biometrický cestovní doklad Moldavska č. X, který však neobsahoval platné vízum. Na posledním vstupním razítku byl vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 25. 6. 2024 přes rumunský hraniční přechod Stanca. Ani z následné lustrace nevyplývalo, že by žalobce disponoval povolením k pobytu či vízem. Vzhledem k podezření, že se žalobce na území České republiky zdržuje neoprávněně, byl žalobce téhož dne zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Součástí správního spisu je též kopie cestovního dokladu žalobce.
3. S žalobcem bylo následující den zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Žalobce při výslechu za přítomnosti tlumočníka vypověděl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval autobusem dne 25. 6. 2024 přes maďarsko-rumunský hraniční přechod. Téhož dne přicestoval do České republiky s platným biometrickým cestovním dokladem, v České republice je poprvé. O vízum si nepožádal, nehlásil místo svého pobytu. Dále uvedl, že si byl vědom, že od 22. 9. 2024 pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Domníval se, že dostane pouze pokutu při odjezdu. Nevystoupal, neboť si našel přítelkyni Alinu (jejíž příjmení ani datum narození nezná) a rozhodl se, že zůstane. S přítelkyní spolu nebydlí a nejsou na sobě nijak závislí. Svůj pobyt na území České republiky nezlegalizoval, neboť nevěděl jak. V České republice plánoval být do května. V roce 2023 strávil asi dva týdny v Polsku. V žádném státě ne žádal o udělení mezinárodní ochrany. V Moldavsku má hlášený trvalý pobyt a zdržuje se ve městě Comrat. Jeho rodina (rodiče a sestra) žije v Moldavsku. Je svobodný a bezdětný. Nemá na území České republiky ani jiného členského státu Evropské unie žádnou rodinu, blízkou osobu ani osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. V České republice nenavázal žádné vazby, nemá zde žádné závazky, pohledávky ani majetek. Je v dobrém zdravotním stavu. Není mu známa žádná překážka, pro kterou by nemohl opustit území České republiky a vrátit se do domovského státu. S návratem počítal a nemá žádný problém vycestovat. Vyhoštění by nezasáhlo do jeho soukromého či rodinného života. K dotazům vyloučil, že by mu v domovské zemi cokoli hrozilo. V domovské zemi není žádným způsobem ohrožen na životě, má v ní zaručeno právo na osobní bezpečnost a na účinnou právní ochranu. Má prostředky na cestování a v Moldavsku se vrátí do místa trvalého pobytu. V rámci své výpovědi nechtěl k věci nic doplnit. Žalobce vyjádřil souhlas s obsahem protokolu o výslechu, který potvrdil svým podpisem. Žalobce byl poučen o právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, této možnosti nevyužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

4. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Správní orgán I. stupně konstatoval, že při splnění zákonných podmínek o správním vyhoštění rozhodnout musí. Z nashromážděných podkladových materiálů vyplynulo, že žalobce od 23. 9. 2024 do 10. 4. 2025 pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobce vypověděl, že v České republice pobýval nepřetržitě od 25. 6. 2024. Lhůta pro jeho oprávněný pobyt uplynula 22. 9. 2024. Žalobce zároveň netvrdil žádné skutečnosti, pro které by bylo správní vyhoštění zásahem do jeho soukromého a rodinného života, a nezjistil je ani správní orgán. Žalobce nepřetržitým pobytem na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu vědomě porušuje právní předpisy. Na území České republiky ani jiného členského státu Evropské unie nemá trvale žijící příbuzné či osoby blízké. Nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Nemá zde pohledávky ani závazky. Ve vycestování mu nebrání objektivní okolnosti. Uvedl, že mu v Moldavsku nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest či jiné vážné nebezpečí, v návratu mu nebrání žádná překážka a má se v Moldavsku kam vrátit. Žalobce se za dobu pobytu v České republice neintegroval do společnosti v takové míře, že by to vylučovalo jeho vyhoštění. Není zranitelnou osobou. Je zdrav, praceschopný, v produktivním věku a schopen postarat se o sebe i bez cizí pomoci. Vzhledem k uvedenému správní orgán I. stupně vyhodnotil správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce 1 roku jako přiměřené opatření. Uvedl, že při stanovení doby zohlednil závažnost protiprávního jednání, celkovou délku neoprávněného pobytu a míru zavinění (žalobce na území pobýval vědomě neoprávněně), přičemž byla uložena ve spodní hranici možného rozpětí. Doba k vycestování v délce 15 dnů zohledňuje, že žalobce vlastní platný cestovní doklad, má dostatečné finanční prostředky a není mu známa překážka bránící ve vycestování.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odvolacím námitkám nepřisvědčila. K námitkám týkajícím se délky pobytu zdůraznila, že sám žalobce vypověděl, že vstoupil na území schengenského prostoru a České republiky 25. 6. 2024, což odpovídá vstupnímu razítku z hraničního přechodu Stanca v cestovním dokladu. Z čl. 6 Schengenského hraničního kodexu vyplývá, že státní příslušník třetí země smí během 180denního období pobývat na území 90 dnů. Seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překročení vnějších hranic vízum, je součástí nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení 2018/1806“). Sám žalobce vypověděl, že z České republiky po příjezdu již nevycestoval. Žalobce byl na území České republiky oprávněn pobývat 90 dnů, tedy do 22. 9. 2024. V řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce na území České republiky pobýval od 23. 9. 2024 do 10. 4. 2025 neoprávněně. Správní orgán I. stupně řádně vyslechl žalobce, poskytl mu prostor pro doplnění výpovědi a zjistil veškeré rozhodné skutečnosti, přičemž postupoval v souladu se zásadou rychlosti řízení. K nesouhlasu žalobce s vycestováním do domovského státu žalovaná připomněla, že sám žalobce vypověděl, že mu v Moldavsku nic nehrozí a není žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

překážka ani důvod, proč by nemohl do domovského státu vycestovat. Podle vyhlášky č. 328/2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném od 1. 10. 2023 bylo celé území Moldavska považováno za bezpečnou zemi původu, správní orgán I. stupně tedy nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Možný budoucí vývoj bezpečnostní situace v Moldavsku v souvislosti s invazí vojsk Ruské federace na Ukrajinu, na který žalobce poukázal v odvolání, je pouze hypotetický. Zhoršená ekonomická situace není překážkou, která by mohla žalobci bránit v návratu do země původu. Ani námitku, že měl správní orgán I. stupně přistoupit k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění, neshledala žalovaná důvodnou. Zdůraznila, že při splnění podmínek v § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní orgán vydá rozhodnutí o vyhoštění vždy, pokud neshledá jeho nepřiměřenost.

Obsah podání účastníků

6. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 3 správního řádu), a neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 téhož zákona).
7. Žalobce nesouhlasí s tím, že pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Tvrdí, že není pravdou, že od 25. 6. 2024 nepřetržitě pobýval na území schengenského prostoru a České republiky. Pokud žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, mohl po vstupu během následujícího období 180 dnů na území smluvních států pobývat po dobu 90 dnů. Žalobce je přesvědčen, že nebylo řádně prokázáno, že tuto dobu překročil. Žalobce uvádí, že na území České republiky zůstává z důvodu vypuknutí války na Ukrajině, v jejímž důsledku nemohl vycestovat z území schengenského prostoru.
8. Namítá také, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a s ohledem na jeho situaci bylo na místě překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce je evidentní, že žalovaná nezjistila řádným způsobem skutkový stav věci a nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když zahájil řízení 11. 4. 2025 a téhož dne vydal prvostupňové rozhodnutí.
9. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do domovské země. Namítá, že v Moldavsku panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, i s ohledem na poslední politický vývoj, kdy Moldavská republika je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. V této souvislosti poukazuje na incidenty, k nimž došlo v Podněstří.
10. Žalobce dále obecně namítá, že vydáním napadeného rozhodnutí správní orgán porušil také § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká, a § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

11. Žalobce se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států v délce 1 roku, a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
12. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vypořádala odvolací námitky žalobce, které se obsahově shodují se zněním žaloby. Ve svém postupu neshledala pochybení, proto navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
13. Žalobce se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států v délce 1 roku, a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
14. Při ústním jednání, které se konalo u Krajského soudu v Praze dne 29. 8. 2025, žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Žalovaná se z jednání omluvila.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
16. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, které by podle ústavního pořádku, mezinárodního práva či práva Evropské unie vyžadovaly výjimečné prolomení citovaného zákonného pravidla a vedly soud k přihlédnutí k pozdějším změnám skutkového stavu [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení věci soudem

17. V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Soud se předně zabýval tím, zda byl správním orgánem řádně zjištěn neoprávněný pobyt žalobce.
19. Držitelé biometrických pasů vydaných Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO) jsou osvobozeni od vízové povinnosti při překračování vnějších hranic členských států Evropské unie pro pobyty, jejichž celková Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů (čl. 4 odst. 1 nařízení 2018/1806 a příloha II bod 1 tohoto nařízení). Žalobce byl tak ode dne, kdy vystoupil na území členských států Evropské unie (25. 6. 2024) oprávněn pobývat na území celkově po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.

20. Soud zdůrazňuje, že žalobce sám při svém výsledku za účasti tlumočníka vypověděl, že na území schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 25. 6. 2024 a tentýž den přicestoval do České republiky. V České republice si našel přítelkyni a rozhodl se, že zde zůstane, vědom si toho, že zde pobývá od 22. 9. 2024 bez platného oprávnění k pobytu. Tomuto tvrzení odpovídá též údaj v jeho cestovním pasu, ve kterém je naposledy vyznačeno vstupní razítko ze dne 25. 6. 2024 z hraničního přechodu Stanca v Rumunsku, pozdější vstup ani výstup v něm zaznamenán není. Žalobce při svém výsledku netvrdil a z obsahu jeho výpovědi ani jiných podkladů nevyplývá žádná skutečnost nasvědčující, že by žalobce v mezidobí na území členských států Evropské unie nepobýval. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že na základě konzistentních tvrzení žalobce v rámci jeho výpovědi zachycené v protokolu o výsledku a údajů uvedených v cestovním pase bylo dostatečně prokázáno, že žalobce na území schengenského prostoru a České republiky pobýval nepřetržitě od 25. 6. 2024 do 10. 4. 2025, kdy byl kontrolován. Žalobce až v odvolání (a posléze v žalobě) prostřednictvím svého zástupce pouze zcela obecně namítl, že není pravdou, že na území schengenského prostoru a České republiky pobýval nepřetržitě od 25. 6. 2024. Takto obecné tvrzení, které se zásadně odchyluje od původní výpovědi žalobce, že do schengenského prostoru a České republiky naposledy přicestoval 25. 6. 2024 a zamýšlel zde zůstat „do května“, nemůže zpochybnit závěr správních orgánů založený na vlastní věrohodné konkrétní výpovědi žalobce korespondující s údaji v cestovním dokladu, pokud žalobce rozpor ve svých tvrzeních nijak neobjasnil, nenavrl žádné důkazy k prokázání věrohodnosti nové verze (např. důkaz o místu svého pobytu v období od června 2024 do dubna 2025). Nelze též přehlédnout, že obdobné obecné tvrzení uplatňuje zástupce žalobce za účastníky řízení opakovaně (viz např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2025, čj. 19 A 58/2024-24, Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2024, čj. 175 A 12/2024-21, nebo Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2024, čj. 33 A 34/2024-30). Tvrzení žalobce v žalobě je navíc i vnitřně rozporné, pokud tvrdí, že na území schengenského prostoru nepobýval nepřetržitě, a současně uvádí, že z něj nemohl vycestovat z důvodu probíhající války na Ukrajině (která navíc již probíhala v době, kdy do něj přicestoval).
21. Soud shrnuje, že žalovaná dospěla ke správnému závěru, že žalobce byl v rámci bezvízového styku oprávněn na území České republiky pobývat do 22. 9. 2024 (90 dnů od 25. 6. 2024). Po tomto datu, tedy od 23. 9. 2024 do 10. 4. 2025, již pobýval na území České republiky neoprávněně. Tím naplnil podmínku pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o legálnosti jeho pobytu na území České republiky v předmětném období a svá žalobní tvrzení nedoložil. Žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
22. Přisvědčit nelze ani zcela obecné námitce žalobce, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života.
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

24. Ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. I ve vztahu k této námitce soud upozorňuje na rozpor mezi zcela obecnými tvrzeními žalobce v odvolání a žalobě na straně jedné a jeho podrobnou výpovědí před cizineckou policií na straně druhé. Žalobce při výslechu ke svým rodinným poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný, jeho rodina žije v Moldavsku. V České republice si našel přítelkyni, se kterou však nebydlí a nejsou na sobě nijak závislí, žádné jiné vazby zde nemá. Žalobce rovněž vyloučil, že by jeho zdravotní stav měl představovat překážku vycestování z České republiky a návratu do domovského státu. Výslovně též vyloučil, že by vyhoštěním došlo k zásahu do jeho rodinného či soukromého života, a uvedl, že s vycestováním do domovského státu nemá žádný problém (sám zamýšlel vycestovat v květnu). S ohledem na tyto skutečnosti se nebylo možné v době vydání prvostupňového rozhodnutí rozumně domnívat, že by správní vyhoštění mohlo představovat takový zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života, který by bylo možné považovat za nepřiměřený.
26. Možnost nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce poprvé zmínil až v odvolání (a zopakoval v žalobě), aniž by však jakkoli upřesnil, v čem má nepřiměřený zásah spočívat, a vysvětlil důvody, pro které se odchýlil od své výpovědi. Za této situace se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by uložení správního vyhoštění mělo nepřiměřeně zasáhnout do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud připomíná, že tvrdit a prokazovat skutečnosti, které svědčí o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, má především sám cizinec (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, čj. 5 Azs 262/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2023, čj. 9 Azs 175/2023-34). Žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné považovat důsledek správního vyhoštění za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Naopak na základě protokolu o výslechu žalobce lze učinit závěr, že rozhodnutím o správním vyhoštění k takovému zásahu nedojde.
27. Argumentoval-li žalobce v této souvislosti tím, že správní orgány měly řízení o správním vyhoštění vzhledem k *jeho situaci* překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že skutkový stav zjištěný správními orgány nelze podřadit pod žádný z důvodů vymezených v § 50a odst. 1 písm. a) až c) a odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce navíc ani nespecifikoval důvody, pro které s ním mělo být namísto řízení o správním vyhoštění zahájeno řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie.
28. Soud proto dává za pravdu žalované, že podmínky překvalifikace na řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nebyly splněny (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 4. 2018, čj. 3 Azs 234/2017-28, odst. 15-16, nebo ze dne 13. 2. 2019, čj. 5 Azs 276/2016-48, odst. 23).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

29. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. Ani této žalobní námitce soud nepřisvědčil.
30. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
31. Podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu, a to s účinností od 1. 10. 2023. V době rozhodování žalovaného bylo (celé) území Moldavska považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaná v této situaci nebyla povinna vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna.
32. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohl být v Moldavsku vystaven skutečnému nebezpečí. Sám při výslechu do protokolu naopak uvedl, že počítal s návratem do své domovské země, kde mu nic nehrozí a není dána žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat. Vyloučil též, že by mu v Moldavsku hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí. Jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou nejen (opět) v rozporu s obsahem výpovědi, ale též zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ani v žalobě žalobce svá obecná tvrzení blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Konkrétněji žalobce zmínil pouze incidenty v Podněstří, neuvedl ovšem žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit jeho vazbu na tuto oblast. Při svém výslechu naopak vypověděl, že místem jeho bydliště není Podněstří, ale město Comrat (tedy Gagauzsko).
33. Rovněž tvrzení žalobce, že nemůže vycestovat ze schengenského prostoru z důvodu ohrožení Moldavska v důsledku vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, považuje soud za obecné a nesvědčící o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu. Žalobce k tomuto tvrzení nenavrl žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak bylo výše uvedeno, žalobce naopak sám vypověděl, že měl v úmyslu se do Moldavska do města Comrat vrátit a žádné vážné nebezpečí mu tam nehrozí.
34. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že není dán důvod, který by vycestování žalobce do Moldavska znemožňoval. Obecně (bez poskytnutí příslušných námitek) nelze mít za to, že situace v Moldavsku (zejména mimo oblast Podněstří) představuje sama o sobě takové bezpečnostní riziko, pro které není vycestování cizince možné. Bezpečnostní situace v Moldavsku bez jakýchkoli kvalifikovaných skutečností, jež by se týkaly osobní situace žalobce a jež by vyplynuly z jeho výpovědi či z jiných podkladů, není důvodem znemožňujícím jeho vycestování do země původu (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2025, čj. 57 A 2/2025-27, odst. 57 a násl., ze dne 10. 3. 2025, čj. 55 A 1/2025-24, bod 24, ze dne 15. 6. 2022, čj. 47 A 36/2022-22, odst. 38, či rozsudky Krajského soudu v Plzni ze Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

dne 12. 9. 2022, čj. 17 A 16/2022-36, odst. 11, nebo Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2022, čj. 34 A 43/2022-16, odst. 22-26).

35. Lichá je i námitka, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, jelikož prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno téhož dne, kdy bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno neprodleně po zahájení řízení, nevylučuje řádné posouzení případu (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2022, čj. 34 A 43/2022-16, odst. 26). Podstatné je, že v řízení byly učiněny veškeré nezbytné úkony a zajištěna procesní práva žalobce. To rozporováno nebylo a ani soud nezjistil v tomto ohledu vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Správní orgán I. stupně žalobce vyslechl o veškerých okolnostech rozhodnutých pro uložení správního vyhoštění, poskytl mu prostor k doplnění výpovědi a opatřil si též řadu listinných důkazů (zejména výpis z Cizineckého informačního systému a kopii žalobcova cestovního pasu). Na základě výpovědi žalobce a listinných podkladů dostatečně zjistil skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro posouzení, zda byly naplněny zákonné podmínky pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a zda vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, jimiž by skutková zjištění správních orgánů relevantně zpochybnil. Žalobce ani netvrdí, jaké konkrétní skutkové okolnosti správní orgány opomněly zjistit. Soud tedy souhlasí s žalovanou, že bezodkladný postup správního orgánu I. stupně byl naplněním zásady rychlosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu), nikoli porušením zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 11. 2023, čj. 47 A 4/2023-30).
36. Tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, soud považuje za natolik obecné a nekonkrétní, že je nelze hodnotit jako samostatné projednatelné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní, tedy ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Prostá citace výše uvedených ustanovení, která měla být porušena, těmito požadavkům neodpovídá. Soud se jimi proto nemohl nad rámec výše uvedeného zabývat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i z úřední povinnosti, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2025

Lenka Oulíková v.r.
soudkyně